

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122256001
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6122256001.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255739, proti žalovanému: S. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX/XX, XXX XX B. I. O., zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom kancelárie Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie 1.678,43 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/68/2022-145 zo dňa 21.09.2022, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Priznáva žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

„I. Žalobu z a m i e t a.

II. P r i z n á v a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa predmetnou žalobou domáhal zaplatenia nesplatenej časti spotrebiteľského úveru poskytnutého na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.09.2016 uzatvorenej medzi jeho právnym predchodcom Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovaným. Žalobca predmetnú pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, uzatvorenej dňa 23.03.2021. Vychádzal z názoru, že je na veriteľovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách (ďalej aj ako „ZoSÚ“). Konštatoval, že žalobca napriek výzve súdu nepredložil listiny preukazujúce, že žalovaný pôvodnému veriteľovi pred uzatvorením zmluvy o splátkovom úvere deklaroval príjem vo výške 500 eur a jeho overenie z verejne dostupných registrov, vrátane informácii o jeho rodinnom stave, počte vyživovacích povinností a výšky výdavkov. Skutočnosť, že právny predchodca žalobcu nezisťoval údaje o rodinnom stave žalovaného ako aj počte vyživovacích povinností vyplýva z predloženej lustrácie v registri obyvateľov, podľa ktorej mal žalovaný v čase

uzatvorenia spotrebiteľského úveru vyživovaciú povinnosť k trom maloletým deťom. Skutočnosť, že právny predchodca žalobcu neoveril úveru schopnosť žalovaného prostredníctvom verejne dostupných registrov je preukázaná aj výpisom z úverového registra predloženého žalobcom, z ktorého nesporne vyplýva, že v ňom figurujú iba úverové vzťahy týkajúce sa právneho predchodcu žalobcu, a to aj úverový vzťah, ktorý vznikol po dátume predmetnej zmluvy o úvere. Z výpisu z úverového registra nie je zrejmé, či právny predchodca žalobcu zisťoval aj informácie o existujúcich záväzkoch z úverových vzťahov od iných bánk alebo nebankových subjektov. Keďže právny predchodca žalobcu pre porušenie odbornej starostlivosti v zmysle ust. § 7 ZoSÚ nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatiť, potom zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie zákonnej podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Bez platného postúpenia záväzku nie je na strane žalobcu dostatok aktívnej vecnej legitímácie. Na základe uvedených skutočností, preto súd prvej inštancie predmetnú žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na uplatnenie si predmetnej pohľadávky z dôvodu nepreukázania jej platného postúpenia v zmysle ust. § 17 ZoSÚ.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že úspešnému žalovanému voči neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov uvedených § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ považoval po a) posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo b) bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Ak však veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ (tak ako v prejednávacom prípade), potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností (resp. nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou) podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Poukázal na to, že predložených dôkazov je zrejmé, že právny predchodca žalobcu pri poskytnutí úveru posudzoval výšku príjmu žiadateľa, výdavky, záväzky žiadateľa, rodinný stav a zároveň vykonal dopyt do úverového registra. Žalobca je preto názoru, že v konaní bolo riadne preukázané, že pôvodný veriteľ pred uzavretím Zmluvy posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať úver, pričom toto skúmanie bonity žalovaného skúmaním údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa a zároveň dopytom do úverového registra. Právny predchodca žalobcu pri skúmaní schopnosti splácať úver postupoval v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou dostatočne preskúmal bonitu žalovaného. Pôvodný veriteľ v predmetnom prípade disponoval informáciou o výške čistého príjmu žalovaného, ktorý dosahoval sumu 500,00 € zo závislej činnosti, overenej na základe interných zdrojov banky. Dopytom do úverového registra bola overená výška existujúcich záväzkov, pričom žalovaný nemal žiadny existujúci úverový vzťah. Splátka poskytnutého úveru (80,82 eura) je podstatne nižšia ako disponibilný zostatok (301,91 eura) - podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalovaného splácať úver bol jednoznačný záver o jeho platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Žalobca poukázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, ako napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10CoCsp/20/2021 z 13.09.2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1CoCsp/19/2021 z 25.11.2021 a uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23CoCsp/3/2022 z 27.05.2022. Na základe vyššie uvedeného preto žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu sa žalovaný v plnom rozsahu stotožnil so závermi prvoinštančného súdu čo do absencie skúmania bonity a teda porušenia povinnosti dodávateľa uvedenými v odsekoch 20. a 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalobca v konaní nepredložil žiaden relevantný dôkaz akým spôsobom došlo hodnoverne ku skúmaniu bonity. Hrubé porušenie dodávateľa postupovať s odbornou starostlivosťou vyplýva priamo zo zmluvy a odvolania žalobcu, kde nie je vôbec uvedená výška jeho výdavkov. Okrem výšky príjmu a počte nezaopatrených detí nie je zo strany žalobcu ani v odvolaní uvedený žiaden ďalší údaj čo sa týka skúmania bonity, hoci aj tieto údaje sú zjavne nesprávne. Dodávateľ v kontraktačnom procese žiadnym spôsobom neskúmal bonitu, čím hrubo porušil svoju povinnosť

postupovať s odbornou starostlivosťou. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by preukázal postup v súlade s odbornou starostlivosťou. Napokon aj zo samotnej zmluvy vyplýva, že žalovaný žiadne relevantné doklady ani nepredkladal. Podotkol, že nestačí iba pasívny zber informácií z registrov, v ktorých spotrebiteľ ani nemusel byť doposiaľ nijako evidovaný. S poukazom na uvedené argumenty navrhol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ žalobcom zodpovedal všetky otázky, ktoré považoval pre rozhodnutie za podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových a právnych zisteniach súdu prvej inštancie nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje.

9. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

10. Zákon o spotrebiteľských úveroch kladie veriteľovi povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou, ide teda o povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Veriteľ musí pritom posudzovať celkovú sociálno-ekonomickú situáciu spotrebiteľa, teda nielen jeho príjmy, ale aj výdavky. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti od frekvencie splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/ domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

11. Správne preto súdu prvej inštancie prihliadajúc na uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie úniijné právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, že je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Súd prvej inštancie vyzval žalobcu, aby tento preukázal,

že bonitu žalovaného jeho právny predchodca žalobcu náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

12. Postup súdu prvej inštancie v prejednávanej veci je v súlade s ustanovením § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Posúdenie splnenia podmienok na postúpenie bankovej pohľadávky a zároveň pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti, resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, teda na výsledok samotného sporu. Súd je vždy povinný ex offa skúmať aktívnu legitímáciu žalobcu a taktiež je ex offa povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. (rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 679/18).

13. Žalobca v odpovedi na výzvu súdu prvej inštancie tvrdil, že jeho právny predchodca disponoval informáciou o výške príjmu, ktorý dosahoval sumu 500 eur a bol overený na základe interných zdrojov právneho predchodcu žalobcu. Overenie príjmu žalovaného z iného zdroja však žalobca nepreukázal. Tvrdil, že overenie bonity vychádzalo z údajov o deklarovanom príjme 500 eur, rodinnom stave: slobodný, počte nezaopatrených detí: 0, nevyplácaných záväzkov: 0 eur a nákladoch na domácnosť: 198,09 eura. Výsledný disponibilný zostatok predstavoval sumu 301,91 eura, ktorý podľa žalobcu predstavoval dostatočnú finančnú rezervu na splácanie poskytnutého úveru. K vyjadreniu žalobca priložil výpis z úverového registra jeho právneho predchodcu z vykonanej lustrácie ku dňu 16.09.2015, teda ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, v ktorom však chýbajú akékoľvek údaje pri jednotlivých položkách kontraktov dlžníka. Nedá sa teda overiť tvrdenie žalobcu o žiadnych existujúcich záväzkoch žalovaného. Odvolací súd zároveň podotýka, že nie je zrozumiteľne uvedené, či tento výpis zahŕňa údaje od všetkých slovenských bánk a pobočiek zahraničných bánk pôsobiacich na Slovensku.

14. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že skúmanie bonity zo strany právneho predchodcu žalobcu bez overenia deklarovanej výšky príjmu žalovaného, zistenia a overenia celkového objemu jeho výdavkov vrátane tých na živobytie, vyživovacích povinností (zistená vyživovacia povinnosť voči trom deťom) nie je postačujúce pre splnenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Nemožno teda konštatovať, že zo strany právneho predchodcu žalobcu sa jednalo o konanie s odbornou starostlivosťou.

15. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Právny predchodca žalobcu sa po tomto objasnení veci nemohol odôvodnene domnievať, že spotrebiteľ bude schopný plniť si povinnosti vyplývajúce z plánovanej zmluvy a pre nezvládnutý proces skúmania schopnosti splácať úver zo strany právneho predchodcu žalobcu je rozhodnutie vecne správne. Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa. Za daného stavu aj odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru je správny.

16. V súlade s § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ právny predchodca žalobcu mohol písomnou zmluvou postúpiť len pohľadávku proti žalovanému po konečnom termíne splatnosti úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru. Uvedený predpoklad musel byť splnený v čase postúpenia pohľadávky. V danom prípade v zmysle § 11 ods. 2 prvá veta ZoSÚ pre porušenie § 7 ods. 1 ZoSÚ došlo k na strane veriteľa k strate oprávnenia vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Z uvedených dôvodov nedošlo k zosplatneniu úveru zákonným spôsobom a nebola tak splnená podmienka podľa § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, a to že pohľadávka sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru (podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere termín konečnej splatnosti je 16.09.2021). Zároveň nedošlo k postúpeniu pohľadávky po konečnom termíne splatnosti, keď k jej postúpeniu došlo už 23.03.2021. Uvedené závery znamenajú nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, a v konečnom dôsledku zamietnutie žaloby.

17. Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť

č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietkami.

18. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v ako vecne správny, postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému bol voči neúspešnému žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).